

Sygn. akt I C 779/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w W.

przeciwko

Ł. S.

o zapłatę

1) zasądza od Ł. S. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w W. kwotę 199,08 zł (sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) oddała powództwo w pozostałej części;

3) zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w W. na rzecz Ł. S. kwotę 520,39 zł (pięćset dwadzieścia złotych i trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 779/15

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Ł. S. kwoty 2749,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Strona powodowa zażądała również zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego umowy z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Dalej podano, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2015 roku strona powodowa nabyła od pierwotnego wierzyciela wierzytelność względem pozwanego.

Wskazano, że na wartość przedmiotu sporu składa się: kwota 2040,16 zł wynikająca z zakupionej wierzytelności oraz kwota 708,85 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od dnia 25 sierpnia 2012 roku do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Na koniec oświadczone, iż pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował zadłużenia.

W dniu 13 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w którym uwzględnił powództwo w całości.

Następnie w dniu 30 października 2015 roku pozwany skutecznie złożył sprzeciw, w którym powoływał się na brak zasadności dochodzonego roszczenia oraz zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia.

Powyższe skutkowało utratą przez nakaz zapłaty mocy w całości i przekazaniem sprawy do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Następnie w ramach uzupełnienia sprzeciwu w trybie art. 505³⁷ § 3 k.p.c. pozwany przedstawił swoje stanowisko w sprawie wskazując, iż należność powoda wynikająca z faktur VAT nr: (...) opiewająca na kwotę 146,39 zł oraz nr (...) opiewająca na kwotę 147,38 zł zostały w całości zapłacone.

Nadto wszystkie urządzenia zostały terminowo zwrócone do placówki (...), jednak powód nie otrzymał żadnego potwierdzenia tej okoliczności.

Poza tym umowa świadczenia usług telekomunikacyjnych z dnia 8 października 2011 roku została przez powoda rozwiązana w sierpniu 2012 roku, z uwagi na zmianę miejsca zamieszkania (z W. do miejscowości C.) i braku możliwości technicznych (...) do świadczenia usług telekomunikacyjnych w nowym miejscu zamieszkania.

Powód otrzymał od konsultanta telefonicznej informację, iż w takim wypadku nie jest pobierana żadna opłata, ani kara umowna za rozwiązanie umowy.

Nadto na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 roku pozwany zakwestionował skuteczność umowy cesji zawartej pomiędzy powodem a pierwotnym wierzycielem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2011 roku J. G. działająca jako pełnomocnik Ł. S. zawarła z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jej przedmiotem było dostarczenie abonentowi usług telefonicznych, Internetowych i telewizyjnych. W formularzu przedmiotowej umowy oraz w stanowiących jej integralną część ogólnych warunkach umowy abonenckiej nie określono wysokości opłat (w tym opłat za zerwanie umowy i brak zwrotu sprzętu) obciążających Ł. S. za usługi świadczone przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

(dowód: upoważnienie – k. 26, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 24, ogólne warunki umowy abonenckiej – k. 25)

W dniu 5 czerwca 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT nr (...), zgodnie z którą Ł. S. miał zapłacić łączną kwotę 147,38 zł, na którą złożyły się: opłata za telewizję w kwocie 62,09 zł, opłata za Internet w kwocie 38,66 zł, opłata za telefon w kwocie 36,63 zł, opłata za aktywację w kwocie 10 zł, Należność miała być płatna do 22 czerwca 2012 roku.

(dowód: faktura VAT – k. 61, rozliczenie do faktury – k. 60)

W dniu 3 lipca 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT nr (...), zgodnie z którą Ł. S. miał zapłacić łączną kwotę 146,39 zł, na którą złożyły się: opłata za telewizję w kwocie 62,09 zł, opłata za

Internet w kwocie 37,67 zł, opłata za telefon w kwocie 36,63 zł, opłata za aktywację w kwocie 10 zł. Należność miała być płatna do 23 lipca 2012 roku

(dowód: faktura VAT – k. 65, rozliczenie do faktury – k. 64)

W sierpniu 2012 roku powód zgłosił na infolinii chęć rozwiązania umowy z powodu zmiany miejsca zamieszkania. Konsultant telefoniczny poinformował go, iż jeżeli przeprowadzi się do miejscowości gdzie nie będzie technicznej możliwości świadczenia usługi wystarczy, że złożył podanie a umowa zostanie rozwiązana bez naliczania opłat dodatkowych czy kar umownych. Powód złożył takie podanie, które zostało zaakceptowane przez usługodawcę. Dodatkowo Ł. S. oddał sprzęt w siedzibie pierwotnego wierzyciela, nie otrzymując jednak żadnego potwierdzenia wykonanej czynności.

(dowód: przesłuchanie powoda – k. 82v)

W dniu 3 października 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła fakturę VAT nr (...), zgodnie z którą Ł. S. miał zapłacić łączną kwotę 1800,03 zł brutto, na którą złożyły się: opłata za kartę cyfrowy B. 633,92 zł netto, opłatę za zerwanie umowy 475,67 zł, tel – zerw.um. opłata 391,16 zł netto, brak sprzętu term 50 zł netto.

(dowód: faktura VAT – k.68)

W dniu 13 kwietnia 2015 r. pomiędzy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. Przedmiotem umowy było także wierzytelność wobec pozwanego Ł. S..

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 29-40, wydruk tabelaryczny – k.41-43)

W dniu 6 maja 2015 r. sporządzone zostało zawiadomienie o cesji wierzytelności, w którym poinformowano Ł. S. o przelewie wierzytelności przysługującej wobec niego na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W.. Zgodnie z treścią wskazanego dokumentu stan zadłużenia na dzień sporządzenia zawiadomienia wynosił 2717,71 zł z tego tytułem należności głównej – 2040,16 zł, a tytułem odsetek 677,55 zł. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. wezwał Ł. S. do zapłaty wskazanej należności.

(dowód: zawiadomienie – k. 27-28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie tylko w części.

Powód swoje roszczenie wywodził z art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, a zgodnie z §2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. Pozwaną i zbywcę wierzytelności łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która została uregulowana w ustawie z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne (tj. - Dz. U. z 2016 r., poz. 1489).

W pierwszej kolejności Sąd pragnie stwierdzić, iż wbrew odmiennemu stanowisku pozwanego, przedstawiona przez powoda umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem stanowi dowód dokonania takiej czynności ze skutkami określonymi w art. 509 § 1 k.c. , a tym samym oznacza, że powód wykazał swoją legitymację procesową.

W załączniku tym znajduje się właśnie numer faktur i adnotacja o barku zwrotu sprzętu. Tym samym wierzytelność będącą przedmiotem przelewu uznał za skonkretyzowaną w sposób dostateczny.

Przechodząc do dalszej części rozważań godzi się zauważyć, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie powoda była zasadne jedynie co do zapłaty należności wynikającego z faktury VAT nr (...), zgodnie z którą Ł. S. miał uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę 146,39 zł.

Pozwany nie kwestionował zasadności tej faktury lecz twierdził że ją zapłacił. Same jednak słowa pozwanego to za mało albowiem druga strona (powód) wskazuje fakt przeciwny.

W takiej sytuacji to pozwany winien udowodnić innymi środkami dowodowymi iż jest inaczej niż twierdzi powód. Pozwany nie przedstawił natomiast żadnych dowodów potwierdzających rzekome uregulowanie wyżej wskazanej należności.

Nadto powód dochodził skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie należności naliczonych od dnia 25 sierpnia 2012 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu tj. 19 lipca 2015 roku.

Z obliczeń przeprowadzonych przez Sąd wynika, iż kwota ta wynosi 52,69 zł.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne oraz biorąc pod uwagę możliwość kapitalizacji odsetek zgodnie z art. 482 k.c. należało zasądzić kwotę 199,08 zł.

O dalszych odsetkach za zwłokę, od kwoty 199,08 zł, Sąd orzekł w oparciu o art. 481 §1 k.c. z uwzględnieniem zmian, jakie nastąpiły w zakresie odsetek za zwłokę z początkiem roku 2016. Jako początkowy termin naliczania odsetek Sąd przyjął zgodnie z pozwem datę wytoczenia powództwa tj. dzień 20 lipca 2015 roku.

W dniu 1 stycznia 2016 roku doszło od nowelizacji kodeksu cywilnego w zakresie odsetek - ustawa o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830).

Zgodnie z art. 56 tej ustawy do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Ze wskazanego przepisu intertemporalnego wynika, że należne powodowi odsetki należy oceniać w rozbiciu na dwa okresy: do dnia 31 grudnia 2015 roku i po tym dniu.

Zgodnie z art. 481 §1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 roku, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Dlatego też Sąd zasądził na rzecz powoda odsetki ustawowe w rozumieniu tego przepisu od dnia wskazanego w pozwie do 31 grudnia 2015 roku.

Natomiast zgodnie z art. 481 §1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym po 31 grudnia 2015 roku, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Takie też odsetki Sąd zasądził po dniu 31 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Natomiast reszta kwot dochodzonych pozwem jest niezasadna i jako taka została oddalona.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

Zdaniem Sądu jest on zasadny co do należności objętych fakturą VAT nr (...).

Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Stosownie do art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W rozpoznawanej sprawie zachodzi trzyletni okres przedawnienia, gdyż po pierwsze pierwotny wierzyciel świadczył usługi telekomunikacyjne w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, a po drugie roszczenie o zapłatę poszczególnych faktur jest bez wątpienia świadczeniem okresowym.

Faktura VAT nr (...) miała być zapłacona przez pozwanego do dnia 22 czerwca 2012 roku.

Zatem zarzut podniesiony przez pozwanego był uzasadniony ponieważ w oparciu o powyżej przytoczone przepisy roszczenie powoda przedawniło się z dniem 22 czerwca 2015 roku, natomiast pozew został złożony w dniu 20 lipca 2015 roku, a zatem w dniu jego wniesienia roszczenie z wyżej wskazanej faktury było już przedawnione.

Zgodnie z art. 117 §2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia.

Natomiast należy dodać, iż zarzut przedawnienia nie był słuszny co do roszczenia wynikającego z faktury VAT nr (...) albowiem była ona płatna 23 lipca 2012 roku, a więc trzyletni okres przedawnienia nie upłynął przed wytoczeniem powództwa.

Natomiast co do roszczeń w pozostałej części wskazanej w powództwie to Sąd uznał je za nieudowodnione.

Pozwany kwestionował zasadność naliczenia opłat wskazanych w dokumencie faktura VAT numer (...) na kwotę 1800,13 zł.

Zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie spoczywał ciężar wykazania w toku procesu, tego że pozwany nie zwrócił w terminie sprzętu i że zaszyły przesłanki do obciążenia go opłatami za zerwanie umowy. Powód był również obowiązany do udowodnienia wysokości należnych z tego tytułu opłat.

Powód po pierwsze nie podniósł żadnych okoliczności faktycznych wskazujących na wcześniejsze wypowiedzenie umowy i przyczyny tego wypowiedzenia. Nie wskazał jak kwestię tę regulowała umowa stron oraz jakie konkretne kwoty opłat były przewidziane w umowie lub cenniku.

Okoliczności te nie wynikają również z przedłużonych przez powoda dokumentów.

Nie wynika z nich kto i kiedy wypowiedział umowę, z jakiej przyczyny i czy naliczenie opłat było uzasadnione czy też nie.

Z dokumentów przedstawionych sądowi nie wynika również z czego miałyby wynikać konkretna wartość opłat naliczonych przez wierzyciela.

W formularzu przedmiotowej umowy oraz w stanowiących jej integralną część ogólnych warunkach umowy abonenckiej nie określono bowiem wysokości opłat obciążających Ł. S. za ewentualne przedterminowe zerwanie umowy i nie zwrócenie sprzętu.

W ocenie Sądu sama faktura to za mało by uwzględnić roszczenie powoda w tym zakresie, tym bardziej, iż pozwany zaprzeczał tym faktom, a strona powodowa do tego się nie odniosła.

Nie sposób tym samym dokonać weryfikacji prawidłowości obliczenia kwot określonych w dołączonej fakturze VAT, a ostatecznie wysokości dochodzonej kwoty.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 118 k.c. oraz art. 6 k.c. powództwo ponad kwotę 199,08 zł należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie, z którym każda ze stron procesu ponosi jego koszty w takiej części, w jakiej proces przegrała.

Z kwoty 2749,01 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu, zasądzona została na rzecz powoda kwota 199,08 zł, stanowiąca 7,24 % wartości przedmiotu sporu.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów strony powinny ponieść koszty w proporcjach: strona powodowa 92,76 %, a strona pozwana 7,24 %.

Koszty procesu wyniosły 1334,00 zł, w tym po stronie powódki w kwocie 717 zł (opłata sądowa w kwocie 100 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł), a po stronie pozwanej w kwocie 617 zł (wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł)

Pozwanego zgodnie z podaną proporcją powinny obciążyć koszty w kwocie 96,61 zł, skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 717 zł, należy się mu zwrot kwoty 520,39 zł od strony przeciwnej.

SSR Jarosław Janeczek